

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

הרצל קרן
ע"י ב"כ עוה"ד נדב יריב ועומר יניב

התובע:

נגד

1. צבי חיים ליבר
2. ש.י.ה.ז. ניהול בע"מ
3. שאול אייזנברג
ע"י ב"כ עו"ד אמיר רוזנברג

הנתבעים:

פסק דין

1
2 שתי תביעות אשר הדיון בהן אוחד, כל אחת מהן על סך של 840,000 ₪, ואשר עילתן בחוק איסור
3 לשון הרע, התשכ"ה - 1965 (להלן: "החוק").
4

העובדות שאינן שנויות במחלוקת

- 5
6 1. התובע עמד בראש סיעת "למען נתניה" והתמודד מטעמה לראשות עיריית נתניה בבחירות
7 לרשויות המקומיות שהתקיימו בשנת 2013. התובע לא נבחר כראש העירייה, ואולם הסיעה
8 זכתה ל - 5 מנדטים במועצת העיר (להלן: "המועצה"), והיתה לסיעה השניה בגודלה
9 במועצה.
- 10 2. הסיעה הצטרפה לקואליציה העירונית שהקימה ראשת העיר הנבחרת, והתובע, אשר
11 כאמור נבחר לחבר המועצה, מונה לתפקיד משנה לראשת העיר וממונה ציבורי על אגף
12 ההנדסה בעירייה, הפיקוח העירוני והשיטור העירוני, תפקידים בהם כיהן ללא שכר.
- 13 3. יצוין, כי היתה זו הקדנציה השלישית של התובע במועצה. עד לבחירות האמורות, הוא
14 היה חבר המועצה ברציפות החל משנת 1998, למעט בשנים 2001-2003. ואולם בקדנציות
15 קודמות היתה סיעתו של התובע באופוזיציה.
- 16 4. הנתבע 1 היה הבעלים היחיד והמנהל היחיד של הנתבעת 2 (להלן: "החברה"). החברה
17 הוקמה בחודש מאי 2016 והאחזקות בה וניהולה הועברו מיד לאחר מכן לנתבע 1. בזמנים
18 הרלוונטיים לתביעה היה שמה של החברה "עיתונות אמיתית בנתניה בע"מ".
- 19 5. בחודש יוני 2016 החלה החברה לפרסם ולהפיץ עיתון מקומי בשם "נתניה" (להלן:
20 "העיתון"). העיתון, המאוגד כחבורת, הופץ הן בעותקים מודפסים המחולקים חינם אין
21 כסף בנקודות חלוקה שונות בעיר, הן באמצעות דף הפייסבוק של העיתון, הן בגליון

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

- 1 אלקטרוני באתר האינטרנט Netanya-news.com וכן הועבר בקבוצות שונות באפליקציית
- 2 ה – whatsapp.
- 3 6. במהלך השנים 2016-2017 התפרסמו בעיתון מספר כתבות הנוגעות לפועלו של התובע כחבר
- 4 המועצה, אשר לטענתו - הן עולות כדי לשון הרע כהגדרתה בחוק. מרבית הכתבות נכתבו
- 5 על ידי הנתבע 1 וחלק מהן נכתבו על ידי הנתבע 3. כתבות הנתבע 3 נכתבו תחת שם הכיסוי
- 6 "ש. ברזילי". הנתבע 3 נחשף כמי שכתב את הכתבות רק בעקבות צו בית המשפט אשר ניתן
- 7 במסגרת ההליכים המקדמיים בתובענה זו, שבו הוריתי לנתבעים 1-2 לחשוף את שמו
- 8 וזהותו.
- 9 7. במהלך מרץ 2017 פרשה סיעת התובע מהקואליציה העירונית, לטענתו על רקע המלצות
- 10 המשטרה להגיש כתב אישום כנגד ראשת העיר, ובבחירות האחרונות לרשויות המקומיות
- 11 שהתקיימו בשנת 2018, התמודד בסיעה עצמאית משלו. התובע לא נבחר כראש העיר
- 12 וסיעתו זכתה למנדט אחד בלבד במועצה. לאחר פירסום תוצאות הבחירות פרש התובע
- 13 מחברותו במועצה.
- 14 8. הנתבע 1 התמודד אף הוא למועצה בבחירות האחרונות לרשויות המקומיות, שהתקיימו
- 15 בשנת 2018, ואולם לא נבחר.
- 16 בכל מקרה, לאחר פירסום סדרת כתבות ראשונה בעיתון, הגיש התובע את התביעה
- 17 הראשונה מושא פסק דין זה, ולאחר פירסום סדרת כתבות שניה – הגיש את התביעה
- 18 השניה - סך הכל 12 פירסומים נפרדים.
- 19 כבר עתה אדגיש כי במרבית הפירסומים המחלוקת בין הצדדים נטושה בעיקר בשאלה
- 20 האם הפירסומים עולים כדי לשון הרע כהגדרתה בחוק, כאשר שאלת קיומן של הגנות
- 21 מתעוררת רק במקרים ספורים.

המסגרת הנורמטיבית

לשון הרע

- 25 9. לפי סעיף 1 לחוק "לשון הרע" היא דבר שפירסומו עלול:
- 26 "(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז
- 27 או ללעג מצדו;
- 28 (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחדים
- 29 לו;
- 30 (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה
- 31 אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- 32 (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו,
- 33 נטייתו המינית או מוגבלותו"

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

10. המבחן לפרשנות הפרסום לצורך בחינת השאלה האם הוא מהווה לשון הרע, הוא מבחן אובייקטיבי, דהיינו:

"מהי לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות, שקורא סביר היה מיחס למילים".

(ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מ"ג (2) 333 (30.7.1989)).

בהקשר זה נקבע בפסיקה כי הפרסום יפורש על פי המשמעות המקובלת בציבור כולו ועל פי הבנתו של "האדם ברחוב", או "האדם הרגיל", ש"איננו המשכיל ביותר או האיש הירוד ביותר מבחינת התפתחותו" (א' שנהר, "דיני לשון הרע", עמ' 110 (1997), וההפניות שם). זאת ועוד, משמטרת החוק היא למנוע פגיעה, אין חשיבות לדרך שבה הובן הפרסום על ידי הנפגע, וגם לא לדרך שבה הובן הפרסום בפועל על ידי מי שנחשפו לפרסום (שנהר, בעמ' 111). עוד ר' בעניין זה ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ ואח' נ' אילון (לוני) הרציקוביץ' פ"ד נ"ח (3) 558 (4.3.2004), בפסקה 13 לחוו"ד הנשיא ברק, שם נאמר:

"...בעת ניתוח פרסום יש לעמוד, כשלב ראשון, על מובנו של הביטוי; על המשמעות הטמונה בו. יש לשלוף מתוך הביטוי את פרשנותו הסבירה ולברר אם מדובר בביטוי הגורם להשפלת אדם פלוני בעיני האדם הסביר... לכן יש לייחס לביטוי את המשמעות הסבירה של המילים לפי הקשרן תוך התחשבות באופייה של הסוגה ובהתאם לתפיסות מקובלות של האדם הסביר. עם זאת כאשר בית-המשפט נתקל בקושי פרשני, עליו להעדיף את הפרשנות שלפיה הביטוי איננו לשון הרע."

11. בית המשפט העליון קבע עוד בד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ פ"ד לב (3) 337, 354 (27.6.1978) כי:

"נכון גם שבדרך-כלל יש לקרוא כתבה בשלמותה כדי לגלות את אפיה. אבל גם זאת יש לזכור, שקורא העתון הרגיל אינו מנתח את אשר מגישים לו ניתוח מדוקדק אלא הרושם הכללי הוא הקובע, ורושם זה מושפע מאוד מסדר הדברים: אם נוצר רושם מסוים בתחילתה של כתבה, הוא לא יימחק על נקלה על-ידי דברים אחרים המופיעים בהמשכה".

ר' לעניין זה גם ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נ"ו (2), 607 (10.1.2002).

12. החוק מתייחס גם למקרה שבו פרסום ב"לשון הרע" לא נעשה בדרך ישירה אלא במרומז. סעיף 3 לחוק קובע כי:

"אין נפקא מינה אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות, או אם היא והתייחסותה לאדם הטוען שנפגע בה משתמעות מן הפרסום או מנסיבות חיצוניות, או מקצתן מזה ומקצתן מזה".

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

שנהר מציין בספרו הנ"ל כי לשון הרע **ברמיזה** יכולה להתקיים כאשר מעמידים זה לצד זה
שני קטעים, באופן שהדבר עשוי ללמד כי יש קשר בין האמור בהם (עמ' 114).
בהקשר זה יצוין כי בחינת פרשנות הפרסום צריכה להיעשות ככלל תוך בחינת הפרסום
בכללותו ובחינת הרושם הכללי מהפרסום, אך יש חשיבות גם לסדר הבאת הדברים (שנהר,
בעמ' 118-119).
13. מאידך, אין לשכוח את מיהות הצדדים במקרה זה. המדובר בנבחר ציבור בשלטון המקומי
ועיתון מקומי. בהקשר של נבחר ציבור, ובאיזון בין זכותו של נבחר הציבור לשם טוב לבין
ערך חופש הביטוי וחופש העיתונות, ככלל, ידו של ערך חופש הביטוי על העליונה.
עמד על כך בית המשפט העליון בע"א 214/89 **אבנרי נ' שפירא** פ"ד מג (3) 840 (22.10.1985):
"חופש הביטוי "מהווה את התנאי המוקדם למימושן של כמעט כל
החירויות האחרות" (השופט אגרנט בבג"צ 73/53, [9]87 הנ"ל, בעמ'
878), וכי הוא "יסוד מסד ותנאי מוקדם להבטחת קיומן ולשמירתן
הנאמנה של רוב זכויות היסוד האחרות" (השופט שמגר בע"א
723/74 [8] הנ"ל, בעמ' 295). **דברים אלה תופסים במיוחד לעניין
חופש הביטוי באשר לנושאים ציבוריים ובאשר לאנשים התופסים
עמדות ציבוריות. אין אפשרות לנתק דיון חברתי בעמדות וברעיונות,
שיש לציבור עניין בהם, מדיון רציני בבעלי העמדות ובהוגי
הרעיונות. בתחום הציבורי והפוליטי קשה לנתק את הקשר בין
הדעה לבין מי שמביע אותה. מכאן הצורך החברתי לאפשר חופש
לא רק באשר לדעות אלא גם באשר לנושאי משרה המשמשים להן
שופר. אכן, דווקא בתחום ציבורי זה חיוני ליתן משקל מירבי לחופש
הביטוי, שכן בתחום זה מעוצבת התפיסה החברתית והמדינית
הקובעת את כיוונה של החברה. דווקא בתחום זה הופכת חירות
הביטוי לפגיעה במיוחד, בשל הנטייה לראות בצמצומה פתרון קל
לבעיות חברתיות שהפתרון הראוי להן נמצא במקום אחר. שנית,
גופים ואנשים, הנושאים במשרות ציבוריות או בתפקידים של ציבור
עניין בהם, נוטלים על עצמם מעצם מעמדם ותפקידם סיכונים
הקשורים בהתנכלות לשמם הטוב. כמובן, אין בכך כדי להצדיק
פגיעה בשמם הטוב, שהוא היקר בנכסיהם, אך יש בכך כדי
להחליש את המשקל שיש ליתן לשיקול זה ביחס לחופש הביטוי.
זאת ועוד: ביסוד חופש הביטוי עומדת ההשקפה, כי התרופה לדבר
שקר הוא בדבר האמת... התגובה הראויה ללשון הרע היא בחשיפת
השקר שבה ובהוצאת האמת לאור. והנה, דווקא לאיש הציבור**

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'

ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

הכלים, הידע והנגישות לאמצעי התקשורת, ובכוחם של אלה היכולת
בידו – יותר מאשר לאיש 'הפרטי' – להגן כראוי על שמו הטוב.

...

הנה כי כן, באיזון הראוי בין חופש הביטוי בכלל וחופש הביטוי
בענייני ציבור בפרט מזה, לבין השם הטוב בכלל ושמו הטוב של
איש ציבור בפרט מזה, יש ליתן משקל רב לאינטרס הציבורי
בהחלפה חופשית של מידע בענייני ציבור הנוגעים לאיש ציבור.

(הדגשות שלי – ר.א.).

וראו עוד דברי כב' השופטת בייניש בפרשת אפל נ' חסון הנ"ל:

"ההצדקה לעמדה המצדדת במתן עדיפות לחופש הביטוי על פני
שם הטוב של דמויות ציבוריות, יכולה להימצא בחשיבות
החברתית של הביקורת על אנשי ציבור לשם קיום ממשל דמוקרטי
תקין. יש הרואים בביקורת הציבורית עמוד התווך של חופש
הביטוי בישראל, בהיותה נובעת מזכות הציבור לדעת ולפקח...
...הצורך להגן על ביטויים הנוגעים לדמויות ציבוריות ולעניינים
ציבוריים נובע מכך שיש בביטויים אלה כדי לאפשר שיח חופשי
לצורך עיצוב עמדות פוליטיות וציבוריות בחברה. בהקשר זה יש
הסבורים כי קשה לנתק דיון חברתי בעמדות וברעיונות שיש
לציבור עניין בהם, מדיון בבעלי הדעות ובהוגי הרעיונות במישור
הציבורי והפוליטי, ומכאן החשיבות של ביטויים הנוגעים לאיש
ציבור בעניינים ציבוריים... כן טמונה ההצדקה להעדפת חופש
הביטוי, ביכולתו הרבה יותר של איש ציבור ביחס לאדם פרטי
להתגונן מפני פגיעה בשמו, שכן בידיו כלים, ידע ואפשרות גישה
לאמצעי התקשורת. יש אף הסבורים כי אנשי ציבור מעצם מעמדם
מביעים הסכמה, מפורשת או משתמעת, לחשוף עניינם לעיני
הציבור ולביקורתו."

(הדגשה שלי – ר.א.).

דברים דומים אמר כב' השופט ריבלין גם ברע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (12.11.2006),

בפיסקה 16 ואילך לחוות דעתו:

"אכן, שמו הטוב של איש הציבור איננו הפקר (ע"א 30/72 פרידמן
נ' סגל, פ"ד כז(2) 225, 244). הוא זכאי להגנה על שמו הטוב ועל
המוניטין שצבר לעצמו. בהיכנסו לפעילות ציבורית אין איש
הציבור משיל מעליו את כבודו ואין הוא חושף עצמו לכל דבר-

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

דיבה. אדרבא, שמו הטוב חשוב לו, לעיתים, באופן מיוחד, שהרי
בלעדיו יתקשה לפלס את דרכו ללב הציבור (ראו ע"א 802/87 נוף
נ' אבנרי, פ"ד מה (2) 489, 494). עם זאת, ככלל, חשיבותו של חופש
הביטוי אכן גוברת, מקום בו מדובר בהבעת דעה בעניינים
ציבוריים ובנוגע לאישים הנושאים תפקידים ציבוריים."

ועוד ר' בפרשת הרציקוביץ' הנ"ל, בפסקה 14 לחוו"ד הנשיא ברק:

"שיקול חשוב נוסף שיש לשקול במסגרת זו הוא זהות הנפגע מן
הביטוי, וביתר דיוק, היותו איש ציבור, דמות ציבורית או אדם
פרטי. במשפט האמריקני זהו שיקול מכריע, ובמקרים כאלה ניתן
משקל מקסימלי לחופש הביטוי..... ניתן להרחיב סטנדרד זה
ולהוסיף ולקבוע כי המשקל שיש להעניק לזכות לשם טוב נחלש גם
כאשר מדובר בדמות ציבורית אשר לה נגישות רבה לכלי
התקשורת, ואשר נמצאת במרכזו של פולמוס ציבורי (השוו: פרשת
אפל [11], בעמ' 623-620; [24]; *Kessler v. Zekman* (1993);
[25]; *Chevalier v. Animal Rehabilitation Center, Inc.* (1993);
50 *Am. Jur.* 2d [42], §74 (and *Cumulative Supplement* (vol.
[26] *WFAA TV, Inc. v. McLemore* (1998) §74); (50). אכן
בבחינת השאלה אם מדובר בביטוי הפוגע בשמו של אדם בהתאם
לסטנדרד אובייקטיבי, יש להביא בחשבון נסיבות אלה. מן הרגע
שמתעורר דיון ציבורי שאינו במישור עובדתי, עמידותו של הנפגע
צריכה להיות גבוהה יותר; עליו להיות נכון לספוג הערות
ביקורתיות המתייחסות לדיון זה."

(הדגשות שלי – ר.א.).

14. לטעמי כללים אלה חלים גם כאשר המדובר "רק" בעיתונות מקומית, וגם כאשר המדובר
"רק" בחבר מועצה שהוא נבחר ציבור מוניציפאלי, אשר אינו מקבל שכר בעד תפקידו. אכן,
עיתונות מקומית אינה העיתונות הכללית או תכנית חדשות או תחקירים המשודרת בפריים
- טיים. ואולם, תפקידה של העיתונות המקומית במרחב הציבורי הוא חשוב מאין כמותו.
היא עוסקת בנושאים שבסמכותו של השלטון המקומי, שהינם בעלי השפעה רבה, מיידית
ויומיומית על איכות החיים של האזרח: חינוך, תשתיות, כבישים, בינוי, אשפה ועוד. היא
מאירה פינות בחיי היומיום של האזרח ומדווחת על עוולות ומחדלים, אשר לעיתונות
הכללית אין עניין לעסוק בהם, ואולם לאזרח הקטן הם עשויים להיות מהותיים וחיוניים.
בכך משרתת העיתונות המקומית תכלית ציבורית חשובה ביותר.

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

מאידך, ובאותה נשימה, חבר המועצה - נבחר הציבור - עוסק באופן יומיומי בדיוק בנושאים אלה. השפעתו של חבר מועצה, על איכות חייהם היומיומית של תושבי העיר הינה רבה, לעתים לא פחות וייתכן שאף יותר מאשר נבחר הציבור ברמה הלאומית. לכן, חבר מועצת עיר חשוף לביקורת ציבורית ככל נבחר ציבור אחר. הדברים נכונים מקל וחומר עת עסקינן במי שהוא ראש הסיעה השניה הגדולה במועצה, שהינו גם המשנה לראשת העיר והממונה הציבורי על מחלקת ההנדסה. לפיכך, על נוסחת האיזון שבין זכותו של נבחר הציבור המוניציפאלי לשם טוב לבין חופש העיתונות והביטוי של העיתונות המוניציפאלית, יש להחיל את המבחנים שטבעה הלכת אבנרי, לפיה ככלל, בבחינת ביטויים הנטענים להיות פוגעניים כלפי נבחר ציבור - ידו של ערך חופש הביטוי והעיתונות, הינה על העליונה, וערך זה גובר על הזכות לשם טוב.

הגנת אמת הפרסום

15. סעיף 14 לחוק קובע:

**"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה
שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו
לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי
שאינו בו פגיעה של ממש".**

16. שני יסודות מצטברים מגבשים את הגנת "אמת הפרסום":

- א. **אמיתות הפרסום** - זהו יסוד עובדתי בעיקרו ועניינו השוואה בין תוכנו של הפרסום למציאות העובדתית.
- ב. **קיומו של ענין ציבורי הנלווה לפרסום** - עניינו של יסוד זה בשאלה האם קיים אינטרס חברתי המצדיק פרסום הביטוי הפוגעני חרף לשון הרע הטמונה בו. ההכרעה ביחס לקיומו של עניין ציבורי נבחנת על רקע נסיבות המקרה. ראה לעניין זה פרשת **בן גביר** הנ"ל, סעיף 20 לפסק דינה של כב' הש' פרוקצ'יה.

הגנת תום הלב

17. הנתבעים הסתמכו בסיכומיהם על הוראות סעיפים 15(2), (4), ו - (6) לחוק אשר לשון כדלקמן:

**"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה
אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות
האלו:
(1) ...**

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

- 1 (2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו
2 עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו
3 פרסום;
4 (3)
5 (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד
6 שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין
7 ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע
8 במידה שהם נתגלו באותה התנהגות".
9 (5)
10 (6) הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית
11 או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה
12 שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת -
13 הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע
14 במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה;"
- 15 עוד טענו הנתבעים כי נקטו בכל האמצעים הסבירים טרם פירסום כל אחת מהכתבות ועל
16 כן עומדת להם חזקת תום הלב שבסעיף 16(א) לחוק.
17 אני מוצא לנכון להתייחס כבר כאן, ובאופן מיוחד, להגנות סעיפים 15(2) ו - 15(4) לחוק, 18
18 בהקשר של פירסומים כלפי נבחר ציבור.
19 אין ספק כי נבחר ציבור - ואין חולק כי התובע הינו כזה - חשופים מעצם טיבם וטבעם
20 של דברים לביקורת ציבורית ופוליטית ואינם חסינים ממנה - אלא להיפך. רף הסיבולת
21 הנדרש מהם ביחס לביקורת על מעשיהם ומחדליהם הינו גבוה.
22 עם זאת, שמו הטוב של נבחר הציבור אינו הפקר. יש לזכור כי בסופו של יום נבחר ציבור
23 עומד לבחירה מחדש מעת לעת, כשאת בקשתו להיבחר הוא שוטח בפני הציבור לא רק
24 בהסתמך על מעשיו וניסיונו, אלא גם בהסתמך על שמו הטוב והמוניטין שצבר. על כן פגיעה
25 בלתי מוצדקת, בלתי עניינית, ובלתי מידתית בשמו הטוב של איש הציבור לא רק שעלולה
26 לחבל בסיכוייו להיבחר, אלא גם עלולה למנוע בחירתם של אנשים איכותיים לשירות
27 הציבור, ואת התגייסותם לשירות הציבור, ויוצא הציבור כולו מופסד, והכל עוד מעבר
28 לפגיעה האישית בנבחר הציבור עצמו הנובעת מפירסום כלפיו, העולה כדי לשון הרע.
29 בהקשר של הגנה זו, הפסיקה פיתחה את דוקטרינת העיתונות הזהירה והאחראית.
30 דוקטרינה זו נותנת, מחד, משקל של ממש לחופש העיתונות, לזכות הציבור לדעת ולזכות
31 הביקורת על אנשי ועובדי ציבור, אך מאידך מטילה על העיתונות את החובה לבדוק כראוי
32 את מהימנות הדיווח העיתונאי על מנת שלא יפגע שמו הטוב של אדם, שהינה חלק מהזכות
33 לכבוד המוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

מבחן האיזון בין זכויות אלה נקבע בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין - אורבך
(8.2.2012), שם נקבע ע"י כב' השופט ע' פוגלמן כדלקמן:

"...התיבה "חובה מוסרית או חברתית" המופיעה בסעיף 15(2)
לחוק היא "רקמה פתוחה" שעל בית המשפט ליצוק בה תוכן
בהתאם לאיזון הראוי בין הזכויות, הערכים והשיקולים
המתנגשים.

...

לטעמי, מדובר בהרחבה ראויה ונדרשת, אך יש לאזנה באמצעות
הצבת חסמים שימנעו את ניצולה לרעה. הפתרון הראוי בעיניי הוא
הגנה על פרסום בתום לב של כלי תקשורת שיש בו עניין ציבורי
משמעותי, כאשר זה פורסם תוך עמידה בסטנדרטים מחמירים של
עיתונות אחראית. להשקפתי, פרשנות זו תשקף נכונה את האיזון
הראוי בין הזכויות והערכים המתנגשים. מצד אחד, היא תיתן מענה
לחשש מפני "פריצת סכר" על ידי פרסומים בלתי אחראים
ורשלניים תוך פגיעה בלתי מידתית בזכות לשם טוב ולכבוד. רק
מפרסם שיוכיח כי פעל בהתאם לסטנדרטים מחמירים של זהירות
עיתונאית, ועשה כן בתום לב, יוכל לחסות תחת ההגנה".

עוד קבע כב' השופט פוגלמן כי התקיימות מבחן העיתונות האחראית תיבחן על פי נסיבותיו
של כל מקרה ומקרה בנקודת הזמן שבה פורסמו הדברים. במסגרת זו הוצעה רשימת
מבחנים הנסמכים בין היתר על כללי האתיקה של העיתונאים (ראו שם בעמ' 95 ואילך),
וביניהם:

- פרסום תוך הסתמכות על מקורות מהימנים ורציניים;
 - פרסום תוך נקיטת אמצעים סבירים לשם אימות העובדות המופיעות בפרסום;
 - על המפרסם לדייק בתיאור העובדות ולשקפן באופן הוגן ומאוזן.
- בנוסף מפנה פסק הדין אל סעיף 5 לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות לפיו:

"לפני פרסום ידיעה כלשהי יבדקו העיתון והעיתונאי את נכונותה
כמקור המהימן ביותר ובזהירות הראויה לפי נסיבות העניין".

לכל האמור לעיל יש להוסיף את סעיף 4 לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות בו
נקבע:

"לא יפרסמו עיתון ועיתונאי ביוזעין או ברשלנות דבר שאינו אמת,
אינו מדויק, מטעה או מסלף".

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

1 הלכה זו חזרה ונתאשררה בדיון הנוסף שנערך ביחס אליה - דנ"א 2121/12, וראו בעיקר
2 פסק דינו של כב' הנשיא א' גרוניס.
3 19. הנה כי כן ולסיכום סוגיה משפטית זו: על עיתונאי חלה אחריות ככל אחריות של בעלי
4 מקצוע אחרים. ככל שסטת מסטנדרט הזהירות הנוהג על פי עוולת הרשלנות יימצא חייב
5 בעוולת לשון הרע.
6 פירסום עיתונאי יזכה להגנת הוראות אלה רק מקום שהפירסום היה בתום לב, היה תוצר
7 של עבודה עיתונאית אחראית, יסודית ומקיפה ולא חרג מהסביר בנסיבות, וכאשר
8 בפירסום התקיים עניין ציבורי משמעותי.
9 (ר' בעניין זה דבריו של כב' השופט י' עמית בפרשת אילנה דיין הנ"ל).
10 20. לאורן של הוראות הדין והלכות פסוקות אלה, אדון להלן בכל פירסום בנפרד, כאשר בכל
11 פירסום אבחן תחילה, האם האמור בו מהווה לשון הרע כהגדרתה בחוק, ולאחר מכן אדון
12 בהגנה הנטענת ביחס לאותו פירסום, ככל שנטענת. אדגיש כי בחרתי לדון בכל פירסום
13 ופירסום בנפרד ולא ראיתי בפירסומים כקמפיין אחד, כפי שמאפשרת הפסיקה. את טעמי
14 לכך אביא בסיפת פסק הדין.
15

הפירסום הראשון 6-7.10.2016 (נספח 5-6 לתצהירו הראשון של התובע)

הפירסום

17 21. פירסום זה, אשר חובר על ידי הנתבע 1, הוכתר בעמוד הראשון של העיתון ובגוף הכתבה
18 בכותרת, באותיות גדולות של קידוש לבנה, כדלקמן:
19 "מגדל גבע הלוהט"
20 "הולילנד" בנתניה, בכיכובם של אלי דלל, הרצל קרן, עו"ד
21 אברהם גוגיג והרב שמעון שר עם היזם ניסים פרג'ון".
22 בכתבה תואר סיפור בנייתו של מגדל מגורים בן 17 קומות בפינת הרחובות גבע ופתח תקווה
23 בנתניה, אשר נבנה שם למגינת ליבם ועל אף התנגדותם של השכנים. בפתח הדברים נאמר
24 שם:
25

26 "העובדות שהתגלו תוך כדי הבדיקה הדהימו גם אותי. למרות
27 שכבר חשבתי שראיתי הכל בנושא השחיתות הציבורית בנתניה
28 התברר לי שיש עוד הרבה מה ללמוד כיצד פועלים הדברים
29 בנתניה".

30 תחילה עושה הכתבה היכרות עם הנפשות הפועלות ובהן:

31 "הרצל קרן הממונה על ההנדסה שתחת אחריותו צמחה המפלצת,
32 ומסרב לתת תשובות לשאלות שנשאל בתירוצים מגוחכים".

33 בהמשך הפירסום מתואר כי התב"ע אשר לפיה ניתנו זכויות בניה במגרש אושרה למתן
34 תוקף בשנת 2002 לתקופה של חמש שנים בלבד. בהתאם לנאמר בכתבה, היזם הגיש את

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

התוכניות לאישור רק בשנת 2013 - באיחור של 6 שנים ואולם ועדת המשנה (של הועדה המקומית לתכנון ובניה) אישרה אותה למרות שתוקף האישור לתוכנית פקע בשנת 2007. ובהמשך נאמר:

"למען הסר ספק - כל האישורים שמתקבלים מעכשיו הם ללא

תוקף חוקי, הם פסולים ואין להם שום תוקף מחייב!!"

בהמשך מתואר כי הבניין נבנה בפועל בחריגה של 1,155 מ"ר ועל כן ביקש היזם בשנת 2016 ליתן לו היתר גם לחריגה. כמו כן נאמר כי לא נפתח תיק כנגד היזם בגין חריגת הבניה, ולא הוגש כל דו"ח של הפיקוח העירוני על החריגה על אף שבמקום ביקרו מפקחי בניה. 22. בהתאם לנטען בפירסום, קיים קשר בין היזם (מר ניסים פרג'ון) שהינו תורם גדול לאירגון איחוד והצלה בנתניה שבראשו עומד בנו של מר שמעון שר, שהיה יו"ר ועדת המשנה שאישרה הקלה בגין החריגה, וכן בין עורך דינו של היזם, עו"ד גוגיג שהינו יו"ר עמותת ראדין כאשר מר פרג'ון - היזם - הוא חבר ועדת הביקורת של אותה עמותה. ועוד נאמרו בפירסום הדברים הבאים:

"לא נהיה תמימים. עברנו את זה כבר. בוודאי שחריגה כזאת לא נעלמה מהעין, אלא ניתנה הוראה לא לפתוח תיק על חריגות בניה. איפה הרצל קרן שמתגאה כי בתקופתו כאחראי על אגף הנדסה הכל מתנהל כשורה, כפי שמסר בזמנו בתגובתו על פרשת קוראל שלא קרתה בזמנו, הרצל זה בזמן שלך, זה במשמרת שלך!!" (הדגשה במקור – ר.א.).

ובהמשך נאמר:

"פשוט אותו הרצל קרן הוא חלק בלתי נפרד ממערכת שפועלת לפי קריטריונים של מקורבים שחסינים מכל פגיעה, ומרשים לעצמם ככל העולה על רוחם ללא שום תגובה. אותו קרן בתגובה לא יודע כמה חברים יש בוועדה שאושרה, חושב שיש תשעה חברים אבל בפועל יש אחד עשר חברים - ממש שליטה בחומר על ידי הממונה על אגף ההנדסה בעיריית נתניה" (הדגשה שלי – ר.א.).

23. הנה כי כן, שתי הטענות המופנות כלפי התובע בפירסום זה הן כי לא הפעיל את סמכותו כממונה הציבורי על אגף ההנדסה בעניינה של חריגת הבניה, וכי הימנעותו מלעשות כן נובעת מקירבה למעורבים לפרוייקט.

24. בסיכומיו, טען ב"כ הנתבעים כי הפירסום לא הופנה באופן אישי אל התובע אלא הוא מהווה ביקורת על כל הגורמים הנושאים באחריות למתן היתר בניה לבניין כה "לא פרופורציונלי" לשכונה, ועל כן מהווה ביקורת לגיטימית על התובע שהיה עת חבר הועדה לתכנון ובניה – וזאת אף אם – כפי שהתובע טוען - לא השתתף בישיבה בה ניתנו ההיתרים הנידונים.

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

על פי הנטען (סעיפים 12 ו-31 לסיכומי ההגנה):

"הכתבה... לא אזכרה את התובע ולא ייחסה לו כל אשמה במתן האישורים החריגים... המקומון לא פירסם כי התובע נתן את האישורים החריגים ולא אוזכר כמי שישב בוועדות התכנון ולבטח לא ייחס לתובע מעשים של שחיתות או שוחד (לא כאן ולא בשום כתבה אחרת שפורסמה). מהות הפירסום הנוגעת לתובע עצמו, היא העובדה כי 'במשמרת שלו' קרי כאשר הוא בתפקיד ממונה על אגף ההנדסה ... נבנה בפינת הרחובות פתח תקווה וגבע בעיר מבנה לא פרופורציונאלי, המשנה את תוואי הנוף בשכונה, ובנוסף - ניתנו בו היתרים 'בדיעבד', לאחר מעשה. המקומון הביע את ביקורתו על התנהלותו של התובע כנבחר ציבור."

25. הנה כי כן, החזית בין הצדדים ביחס לפירסום זה נטושה באשר לשאלה האם הוא עולה כדי לשון הרע.

כבר עתה אומר, כי בכל הנוגע לטענה הראשונה - אין הדברים עולים כלל כדי לשון הרע. אכן, התובע היה הממונה הציבורי על אגף ההנדסה, ומפקחי הבניה היו בתחום אחריותו המיניסטרילית כחבר מועצה.

אמנם, לא נעלם מעיני כי התובע אינו הממונה המקצועי על עובדי הפיקוח ואינו מוסמך להורות להם היכן לבצע ביקורת והיכן לאו, וכיצד לבצע את עבודתם, שכן הסמכות בעניין זה נתונה למהנדס העיריה והיועץ המשפטי שלה. מתן סמכות כזו תהווה התערבות של הדרג הפוליטי בשיקולים מקצועיים, וזאת הרי אין לאפשר, אין להעלות על הדעת, וממילא סמכות כזו אינה קיימת.

עם זאת, זכותו של הנתבע לבקר את התובע על כך שפקחי מחלקת ההנדסה לא רשמו דו"חות פיקוח בגין חריגת הבניה, שכן נושא זה מצוי בתחום אחריותו המיניסטרילית של התובע. ביקורת מסוג זה הינה ביקורת לגיטימית, מותרת, שמצויה בליבת חופש הביטוי וזכות הביקורת הפוליטית, ואין מקום להכיר בה העולה כדי לשון הרע.

26. ואולם, מביקורת עניינית על נושא המצוי בתחום אחריותו המיניסטרילית של התובע, ועד ייחוס לו שחיתות אישית - המרחק הוא רב.

בהמשך הפירסום נאמר עוד, באופן מפורש, ואף לא משתמע, שהתובע נמנע מלהפעיל את סמכותו - שכאמור, כלל אינה קיימת - עקב קשרי שחיתות עם המעורבים האחרים בפרויקט.

המשפט "לא נהיה תמימים, עברנו את זה כבר, בוודאי שחריגה כזאת לא נעלמה מהעין, אלא ניתנה הוראה לא לפתוח תיק על חריגות בניה" איננו אלא האשמה ישירה של התובע בשחיתות אישית, אשר אליה מצטרף בהמשך המשפט "פשוט אותו הרצל קרן הוא חלק

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

בלתי נפרד ממערכת שפועלת לפי קריטריונים של מקורבים שחסינים מכל פגיעה, ומרשים לעצמם ככל העולה על רוחם ללא שום תגובה."

חיבורם של שני משפטים אלה מצייר תמונת שחיתות ברורה. כבר נאמר כי ייחוס שחיתות לנבחר ציבור הוא לשון הרע, על פי המבחן האובייקטיבי שנקבע לבחינתו של ביטוי זה. בעניין זה ר' ת.א. (אי) 1206/05 **לנקרי נ' קדוש** (1.5.2011). אם כי אין די בשימוש במילה "מושחת" אלא יש לקרוא את מכלול הפירסום.

בנוסף, בנסיבות העניין, יש ליתן משקל לצמד המילים "**הולילנד בנתניה**" המופיע בכותרת העיתון ובראש הפירסום באותיות קידוש לבנה. הביטוי "**הולילנד**" נחרט בציבוריות הישראלית כמותג - שחיתות, במיוחד בהקשרים של שחיתות בשלטון המוניציפאלי.

מסכים אנוכי עם ב"כ הנתבעים שלא כל אימת שיעשה שימוש בביטוי זה כנגד נבחר ציבור, יעלה הדבר כדי לשון הרע. ואולם, ההקשר הכולל הוא החשוב. בעיני, צירוף כל האמור לעיל מנביע את המסקנה לפיה פירסום זה חצה את גבול המותר של ביקורת לגיטימית, אל הטריטוריה של לשון הרע אסורה.

לדעתי, הקורא האובייקטיבי את הפירסום ש"**איננו המשכיל ביותר או האיש הירוד ביותר מבחינת התפתחותו**" מבין כי הפירסום מייחס לתובע שחיתות אישית בכך שנמנע במכוון מלהפעיל את סמכותו ולעצור את חריגת הבניה בבניין, שכן המעורבים בפרייקט הינם משועי ופרנסי העיר - ובמילים אחרות: קשרים פסולים בין הון לשלטון.

הנתבע 1 אינו מסתיר כלל שזו דעתו על התובע, בעת שהוא עונה בעצמו על שאלתו שלו מדוע מחלקת ההנדסה לא פתחה תיק כנגד היזם בגין החריגה:

"פשוט אותו הרצל קרן הוא חלק בלתי נפרד ממערכת שפועלת

לפי קריטריונים של מקורבים שחסינים מכל פגיעה, ומרשים

לעצמם ככל העולה על רוחם ללא שום תגובה."

בכל הכבוד הראוי, זו אינה רק ביקורת על התנהלות ועדות התכנון וחבריה, אלא על התובע בלבד. זו אף אינה ביקורת לגיטימית על מעשיו ומחדליו של התובע ככובעו כנבחר ציבור. זו האשמה אישית ברורה בשחיתות.

אם נוסיף לכל האמור לעיל את הדברים שנאמרו ברישת הכתבה בדבר תדהמתו של הנתבע 1 מהשחיתות הציבורית שמצא, הרי שנמצא כי פירסום זה עולה כדי לשון הרע, ועלי להוסיף – לשון הרע חמורה, ברף הגבוה ביותר, אשר בעניינו גוברת זכותו של התובע לשם טוב על ערך חופש הביטוי.

מעת שלא נטען בסיכומי הנתבע כי קיימות הגנות ביחס לפירסום זה, הרי שיש לקבוע שהתובע הוכיח כי פירסום זה עולה כדי לשון הרע, שאין לצידו הגנה תקפה. ממילא גם לא ניתן לקבוע כי בנסיבות הללו פעל הנתבע בתום לב ואף לא הובאו כל ראיות התומכות באפשרות זו.

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

הפירסום השני – 13/14.10.2016 (נספחים 12-13 לתצהירו הראשון של התובע)

הפירסום

27. פירסום זה, אשר חובר על ידי הנתבע 3, הוכתר בעמוד הראשון של העיתון בכותרת "המוסר הכפול של הרצל קרן". בכותרת נאמר עוד שהתובע היה אופוזיציונר הלוחם בשחיתות שהצטייר ככלב השמירה של שלטון החוק, אך לבסוף חבר אל ראשת העירייה החשודה בקבלת שוחד. בתחתית העמוד ישנה כותרת נוספת, באותיות גדולות, שבה נאמר "סוכות שמח ואת השחיתות ננצח".

בגוף הכתבה ניתנה ביקורת עזה על החלטתו של התובע, שבקדנציות קודמות שלו במועצה הצטייר כלוחם בשחיתות והרבה בעתירות כנגד ראשת העיר והעירייה, להצטרף לקואליציה העירונית.

28. בקוביה קטנה בצד הכתבה נאמרו הדברים הבאים :

"פרסום ראשון בפורטל קקטוס: שני קבלנים בכירים בנתניה, הגישו אתמול (ראשון) תלונה במשטרה נגד חבר מועצת עיריית נתניה הרצל קרן (סיעת למען נתניה) בגין עבירות לכאורה של סחיטה, הוצאת דיבה ולשון הרע. מאיר סאסי ואשר חודאדאד הגישו למשטרה מסמכים המאשרים לכאורה את טענותיהם כי קרן דרש סכומי כסף גדולים עבור פיתוחה של שלולית החורף, בתמורה להסרת התנגדותו לפרוייקט "פנורמה". התלונה הוגשה בעקבות כתבת תחקיר שפורסמה ביום שישי האחרון ביומן שישי של ערוץ 2 על התנהלותו של ממלא מקום ראש העירייה ומבכירי ועדות התכנון העירונית, הרב שמעון שר (סיעת סגל). תגובתו של חבר המועצה הרצל קרן טרם התקבלה. כשתתקבל פורטל קקטוס יפרסמה."

29. מהעובדות שאינן שנויות במחלוקת עולה כי אכן הוגשה כגד התובע תלונה כאמור. דא עקא, התלונה הוגשה בשנת 2008 ולא "אתמול". זאת ועוד, תיק החקירה בגין התלונה נסגר עוד ביום 4.11.2012 - דהיינו, כ - 4 שנים (!) לפני הפירסום - בעילת היעדר אשמה (ר' הודעת משרד המשפטים לתובע - נספח 14 לתצהירו הראשון של התובע). עובדה זו לא נכללה בפירסום.

הפירסום - לשון הרע?

30. סבורני כי הביקורת המובאת בגוף הכתבה כנגד התובע והנוגעת להצטרפות סיעתו לקואליציה העירונית, על אף החשדות שהיו תלויים ועומדים באותה עת כנגד ראשת העירייה אינה עולה כדי לשון הרע. זוהי ביקורת לגיטימית, על התנהלותו של נבחר ציבור, ואין כל מקום להטיל סנקציה כלשהי בגינה. כך גם הכותרת בדבר המוסר הכפול לכאורה

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

של התובע. אלו דברים שנבחר ציבור, המכהן בתפקיד ציבורי במועצת עיר צריך וחייב להכיל.

31. מנגד, דיווח על כך שהוגשה כנגד אדם תלונה למשטרה, מקום לא היו דברים מעולם, עולה כדי לשון הרע. הדברים נכונים במיוחד נוכח העובדה כי בהתאם לכתבה, תוכן התלונה מייחס לתובע עבירת סחיטה שכן לפי הטענה התובע דרש סכומי כסף בתמורה להצבעה בעניין ציבורי מסויים. זוהי התנהלות המייחסת לתובע דרישת שוחד.

לכך יש להוסיף את הכותרת בפתח העיתון **"סוכות שמח ואת השחיתות ננצח"** שאמנם אינה נוקבת בשמו של התובע, ואולם בהינתן שרק שמו של התובע מופיע בעמוד הראשון וכן כי מעשה השחיתות המיוחס לו מופיע באותה "קוביית כתבה" - הרי שאין מנוס מהמסקנה כי משפט זה כוון אליו.

אין משמעות לעובדה שהפירסום הינו ציטוט מאתר אחר. הכלל הוא כי חזרה על לשון הרע שפורסמה במקום אחר אינה פוטרת מאחריות, אלא רק מהווה עילה להפחתת פיצוי (סעיף 19(1) לחוק). מעבר לכך, המקור המצוטט היה בזמן אמת – דהיינו סמוך להגשת התלונה וייתכן שבעת הפירסום היה אמת. ציטוטו היום לאחר שמים רבים חלפו בנהר, ללא אבחנה שביני לביני תיק החקירה נסגר, אינה מעמידה לנתבע 3 הגנה.

בעיני, זהו פירסום שנבחר ציבור אינו צריך ואינו חייב להכיל, ובעניינו גוברת זכותו של התובע לשם טוב על ערך חופש הביטוי.

הגנות

32. מוכן אני להניח שיש בפירסום עניין ציבורי. באשר ליסוד האמת - אין חולק על כך, כי תלונה כאמור אכן הוגשה למשטרה כנגד התובע. בעניין זה הנתבע אמר אמת.

דא עקא, אמיתותו של פירסום אינה נבחנת רק במשקפי הפירסום עצמו, אלא גם בהקשר הרחב של הדברים. הגנת "אמת הפירסום" נבחנת בהיבט הרחב של העובדות הרלוונטיות. האמת שבה עוסקת הגנה זו הינה האמת המשפטית, כפי שהיא מוכחת בפני בית המשפט בהליך שמיעת הראיות. השמטה מכוונת או רשלנית של עובדה רלוונטית, אשר מעוותת את תמונת תוכן הכוונה, ואשר יש בה - אילו היתה מתפרסמת - כדי לשנות באופן משמעותי את עמדת הקורא כלפי מושא הפירסום, מביאה לאי תחולתה של ההגנה.

עמד על כך כב' הנשיא א' גרוניס, בדנ"א 2121/12 הנ"ל, בפיסקאות 27-28 לחוות דעתו (אליו הצטרפו בעניין זה כלל שופטים ההרכב, לרבות כב' השופט י' עמית אשר שינה את עמדתו בעניין זה מחוות דעתו שניתנה בפסק הדין מושא הדיון הנוסף), כדלקמן:

"סעיף 14 לחוק מתנה את תחולת ההגנה בכך **"שהדבר שפורסם היה אמת"**. **הכוונה היא לאמת המשפטית. במילים אחרות, כדי להכריע בשאלה אם מה שפורסם היה אמת, יש להשוות בין תוכן הפרסום לאמת כפי שנקבעה על ידי בית המשפט באותו עניין** (בהקשר זה לעיתים נעשה בפסיקה שימוש במונח "המציאות

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

האובייקטיבית": ראו, ע"א 5653/98 פלוס נ' חלוץ, פ"ד נה (5) 865,
886 (2001) (להלן – עניין פלוס); עניין קורן, בפיסקה 12; ע"א
3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות, פ"ד מט (2) 843, 857 (1995)
(להלן – ע"א קראוס)).

**הפרסום נדרש לשקף אמת "שלמה", כלומר שלא ייעדרו ממנו
פרטים המשנים את הרושם הכללי המתקבל מהפרסום, ושלא
ייכללו בו פרטים משמעותיים שאינם נכונים** (ראו, עניין קורן,
פיסקה 12; דנ"א קראוס, בעמ' 35 (עמדת השופט ת' אור); שנהר,
בעמ' 221-223). יש להדגיש, כי לא כל פער בין העובדות העולות מן
הפרסום לאמת המשפטית יוביל למסקנה כי לא נתקיים התנאי
של אמיתות הפרסום. כפי שנקבע במפורש בסעיף 14 לחוק, ההגנה
לא תישלל רק בשל העובדה שלא הוכחה אמיתותו של "פרט לוואי
שאינו בו פגיעה של ממש."

(הדגשה שלי – ר.א.)

33. הנה כי כן, על מנת לזכות להגנת אמת הפירסום, על הפירסום לשקף את מלוא האמת
המשפטית כפי שעולה מהראיות שהובאו בפני בית המשפט. השמטת פרט חשוב מביאה
למסקנה כי הפירסום אינו אמת, וזאת לעומת השמטת פרט לוואי שאינו מהותי להבנת
התמונה הכללית.

בענייננו, העובדה שתיק החקירה נסגר על ידי הפרקליטות בהיעדר אשמה אינה פרט לוואי
אלא פרט מהותי, אשר השמטתו שוללת את ההגנה.

חשיבות הפירסום המעדכן ביחס לתלונה שהוגשה קיבלה ביטוי בסעיף 25א' לחוק, אשר
מטיל על אמצעי התקשורת את החובה לעדכן את הציבור בדבר החלטה לסגור תיק חקירה
שעל פתיחתו אמצעי התקשורת דיווח וזאת "בהבלטה הראויה ובהתחשב, בין השאר, בדרך
שבה פורסמה הידיעה שאתה יש לעדכן".

מכאן נלמדת חשיבותו המיוחדת של פירסום בדבר הגשת תלונה הפותחת חקירה
משטרתית. מכל סוגי הפירסומים, המחוקק מצא לנכון להתייחס רק לפירסום עובדה זו
באופן מיוחד, והטיל על אמצעי התקשורת חובת עדכון מיוחדת (כפוף לדרישה) רק ביחס
לסוג פירסומים כזה.

הנה כי כן, המסקנה היא שלפירסום בדבר הגשת תלונה ופתיחת חקירה משטרתית יש
מעמד מיוחד בידינו לשון הרע, וההתייחסות אליו בכל המישורים צריכה להיות בהתאם.

הדברים נכונים קל וחומר במקרה זה, כאשר מסתבר כי עוד בעת הפירסום, תיק החקירה
כבר נסגר, מקדמת דנא, והנתבע 1 כלל לא טרח לוודא עובדה זו, באמצעות פניה לתובע
לשם קבלת תגובה.

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

הנתבע 1 העיד, שהוא כלל לא טרח לפנות לתובע ולקבל את עמדתו ביחס לתוכן הפירסום (עמ' 115 לפרוטוקול ש' 12-19). אילו כך היה עושה, יש להניח שהתובע היה מעמידו על העובדה הנ"ל. ואולם, הנתבע 1 לא עשה כן ובכך שלל מהתובע את הזכות הבסיסית להתגונן מפני הדברים המוטחים בו בפירסום. השמטת עובדה זו, בצירוף פירסום המילה "אתמול" היוצרת את הרושם כי זו תלונה שזה מקרוב באה, מעוותת את האמת שכן בלב הקורא נוצר הרושם כי התלונה החמורה חדשה היא והיא נחקרת. והרי פני הדברים אינם כך, במיוחד מקום שבו עילת הסגירה הינה היעדר אשמה.

משכך, מסקנתי היא שבנסיבות העניין אין עומדת לנתבעים הגנת אמת הפירסום, וזאת בעיקר עקב השמטת העובדה שתיק החקירה נסגר בעילת היעדר אשמה - עובדה שהנתבעים היו יכולים להשיג בקלות אילו היו מאפשרים לתובע את זכות התגובה, אך גם בגלל שהרושם שמתקבל הינו כי המדובר בתלונה טריה.

אף הגנת תום הלב אינה עומדת לימין הנתבעים שכן למחדל של אי מתן תגובה, עובדה שהנתבעים אינם מכחישים ביחס לפירסום זה, לא ניתן לקרוא עיתונות זהירה ואחראית. בנוסף, בנסיבות העניין, ממילא עומדת לחובת הנתבעים חזקת חוסר תום הלב, הקבועה בסעיף 16(ב)(2) לחוק, חזקה שלא הופרכה.

אשר על כן אני קובע כי פירסום זה עולה כדי לשון הרע שאין לצידו הגנה תקפה.

הפירסום השלישי – 27/28.10.2016 (נספחים 18-19 לתצהירו הראשון של התובע)

34. פירסום זה, אשר חובר על ידי הנתבע 3, מוכתר בכותרת "הרצל קרן: אני המועמד היחידי לראשות העיר" וכן כותרת אחורית של הגליון בה נאמר "הרצל קרן כבר מחק אותה" (עם תמונת ראשת העיר).

בגוף הפירסום חוזר המחבר על הביקורת כלפי התובע בכל הנוגע לחבירתו לראשת העיר. בין היתר נאמרו שם הדברים הבאים:

"הרצל קרן, המשנה לראשת העיר נתניה, מרים פיירברג איכר, הנחשדת בקלת שוחד, יודע כנראה דברים שאפילו אנחנו לא יודעים. שכן הרצל קרן, במכתב למערכת המקומון 'נתניה' חורץ את גורלה של מרים פיירברג איכר וקובע ללא כחל וסרק שהוא ורק הוא המועמד לתפקיד ראש עיריית נתניה".

ובהמשך נאמר:

"מי שרוצה ורואה עצמו מועמד לתפקיד ראש העיר אינו מסביר לציבור כיצד ביקר בקביעות ובארסיות את התנהלותה של מרים פיירברג איכר, הגיש כנגדה תלונות למשטרה, הציג שאילתות במועצת העיר ופנה פעמים אין ספור בעתירות לבתי המשפט וזאת עד שלפתע כנחש המחליף את עורו, ביצע פניית פרסה חדה והצטרף

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

1 אל 'שנואת נפשו הפוליטית' לקואליציה העירונית - והכל תמורת
2 מטעמי השילטון : תואר המשנה לראשת העיר".
3 בעיני דברים אלה אינם עולים כלל כדי לשון הרע. שוב, המדובר בביקורת פוליטית
4 לגיטימית שגם אם היא נאמרת באופן חריף ואולי אף בלשון שאיננה מקובלת, הרי שהיא
5 מצויה בלב ליבו של השיח הפוליטי, ואין מקום לסווגה כעוולתית. ממילא אף עומדת
6 לדברים הגנת הוראת 15(4) לחוק.
7 הפירסום מתייחס גם לתלונה מושא הפירסום השני, ונאמר בה :
8 35. "הרצל קרן מגדיל לעשות כאשר הוא מאשר שאכן הוגשו כנגדו
9 תלונות במשטרה על ידי הקבלנים סאסי וחודאדאד, לטענתם על
10 נסיונות סחיטה ולשון הרע – והוא נאחז בזאת שלא הוגש נגדו כתב
11 אישום. האם שני הקבלנים הואשמו בהגשת תלונות שווא? האם
12 הרצל קרן תבע את שני הקבלנים על לשון הרע והגשת תביעות
13 שווא כנגדו?...מדוע...לא עשה דבר להסרת הידיעה מהאתר?
14 (הכוונה לידיעה המקורית שפורסמה באתר "קקטוס" – הערה
15 שלי, ר.א.). להרצל קרן פתרונות".
16 בעיני, הפעם, דברים אלה המתייחסים לתלונה זוכים להגנת אמת הפירסום. כעת, מובאת
17 בהם העובדה כי לא הוגש כנגד התובע כתב אישום, ועל כן הפירסום עונה על תנאי דני"א
18 **אילנה דיינ**. אמנם לא מצויין בפירסום כי הפרקליטות סגרה את תיק החקירה אלא רק כי
19 לא הוגש כתב אישום בגין התלונה, ואולם בעיני זהו פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש,
20 ובעניין זה די בכך שהנתבע 3 פירסם שלא הוגש כתב אישום כנגד התובע בגין התלונה, כדי
21 לחסות את הפירסום תחת מעטה ההגנה. זהו אותו "מרחב נשימה" לו זכאית עיתונות,
22 בהתאם לפסק דינו של כב' הנשיא גרוניס.
23 יתר הדברים בחלק זה של הפירסום, אשר בהם מובעת השתאות על דרך התנהלותו של
24 התובע ושל הפרקליטות עקב אי הגשת כתב האישום, אשר עשויים להצביע לדעתו של
25 הכותב כי לכאורה יש ממש בתלונות, אינה עולים כדי לשון הרע. מבלי להתייחס לשאלה
26 האם השתאות זו הינה במקומה אם לאו, והאם יש לה בסיס אם לאו, הרי שלשון הרע אין
27 כאן, ושוב ממילא עומדות לפירסום הגנת אמת הפירסום וכן הגנת סעיף 15(4) לחוק.
28 אשר על כן התביעה בראש זה נדחת.
29
30
31
32
33
34

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

הפירסום הרביעי (10/11.11.2016 – נספחים 20-21 לתצהיר הראשון של התובע)

הפירסום

36. גיליון העיתון בו פורסם פירסום זה, אשר חובר על ידי הנתבע 3, הוכתר בכותרת:

"הבוגד בבוחריו מפר את הפשרה שהשיג בבית המשפט

הרצל קרן היה פעם אופוזיציונר לוחם למען תושבי נתניה, שהשיג
הסכם פשרה לטובת התושבים בעיר ימים ובפולג, אבל כממונה על
אגף ההנדסה מפר את ההסכם ופוגע בתושבים".

ובכותרת הכתבה אמרו הדברים הבאים:

"אגף ההנדסה בראשות הרצל קרן אישר 3800 יחידות דיור

במקום 1500

הסיוט המתמשך של תושבי רמת פולג ועיר ימים שימצאו עצמם
בחלום בלהות".

37. בגוף הכתבה תואר כי התובע, בעת שהיה באופוזיציה, הגיע להסדר לפיו אסור לעיריית
נתניה להנפיק בשכונת עיר ימים מעבר ל - 1500 היתרי בניה כל עוד היא אינה עומדת
במציאת פתרונות תעבורתיים לשכונה. ואולם, כך נטען בפירסום, מעת חברתו של התובע
לקואליציה העירונית וקבלת תפקיד הממונה על ההנדסה בעירייה, הונפקו היתרים ל -
3,800 יחידות דיור ללא שנפתרו בעיות התחבורה בעיר. עוד נאמר בפירסום:

"רבים מתושבי נתניה אינם מפסיקים לפנות למערכת המקומון

'נתניה' ולהתקומם כנגד התנהלותו הציבורית של המשנה לראש

העיר, הרצל קרן, תוך כדי שהם מכנים אותו: 'בוגד!'"

38. בעיני, אף פירסום זה אינו עולה כדי לשון הרע. הקורא האובייקטיבי הסביר רואה את
הכתבה ואת כותרתה, מבין באופן ברור שלא ניתן להתייחס לתובע כאל מי שביצע עבירת
בגידה כמשמעותה בחוק העונשין, התשל"ז - 1977. ברור לחלוטין לכל קורא, שהכתבה
מבקרת את העובדה שהתובע, שהינו כעת הממונה הציבורי על מחלקת ההנדסה ואחראי
(לפחות ברמה המיניסטריאלית) להנפקת היתרי בניה, מאפשר הנפקת היתרי בניה בשכונות
הנידונות בכמות העולה על הכמות שהוסכמה בהסכם שהושג בעת היותו באופוזיציה.
הדברים עולים במפורש גם מהאמור בכותרת הכתבה.

פשיטא שהביטוי "בוגד" הינו מוקצן ובלתי מידתי, הדוקר את העין ופוצע את הלב, ואין כל
יחס בין משמעותו המקובלת בציבור לבין המיוחס לתובע בכתבה זו. מוטב היה אלמלא
נעשה שימוש בביטוי זה.

עם זאת, וכאמור לעיל, המבחן לקיום לשון הרע אינו נבחן על פי מילה כזו או אחרת,
קיצונית וחריפה ככל שתהיה, אלא על פי מבחן הקורא הסביר בהקשר הכללי של הדברים.
ר' בעניין זה פרשת בן גביר הנ"ל, בפיסקה 24 לחוות דעתו של השופט ריבלין, שם נאמר:

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

"משמעותה של התבטאות אינה נגזרת אך ורק מפירושן המילולי
או הבלשני המדויק של המילים שבהן נעשה שימוש. נסיבות
חיצוניות הסובבות את הפרסום, ההקשר בו נאמרו הדברים - כל
אלה, וכיוצא באלה, יש בהם כדי ללמד מהו, אל נכון, פירושן של
הפרסום".

כפי שנאמר לעיל, כל הקורא את הכתבה וכותרתה, מבין היטב שלא מיוחסת לתובע בגידה
במדינה אלא שהמדובר בביקורת עליו בפועלו כנבחר הציבור. בין אם הדברים נכונים ובין
אם לאו, בהינתן הגישה הכללית ביחס לפירסומים כלפי נבחר ציבור, אשר מחייבת בכל
מקרה של ספק להעדיף את ערך חופש הביטוי, ונוכח המבחן האובייקטיבי אשר נקבע
בפסיקה בנוגע לזיהוי לשון הרע בפירסום כלשהו – הרי שסבורני כי הדברים בפירסום זה,
אף שנאמרו בלשון קיצונית ובלתי מתקבלת על הדעת - אינם עולים כדי לשון הרע.
על כן, התביעה בראש זה נדחית.

בהמשך אותו גיליון עיתון, בקוביה קטנה מופיע הטקסט הבא: 39.

"איפה הרצל קרן שמתגאה כי בתקופתו כאחראי על אגף הנדסה
הכל מתנהל כשורה, כפי שמסר בזמנו בתגובתו על פרשת קוראל
שלא קרתה בזמנו, הרצל זה בזמן שלך. זה במשמרת שלך!! פשוט
אותו הרצל קרן הוא חלק בלתי נפרד ממערכת שפועלת לפי
קריטריונים של מקורבים שחסינים מכל פגיעה, ומרשים לעצמם
ככל העולה על רוחם ללא שום תגובה"
(הדגשה שלי – ר.א.).

אני סבור כי תוכנו של חלק זה של הפירסום, מייחס לתובע שחיתות והעדפת מקורבים,
ולכן עולה כדי לשון הרע. יש להניח כי בהיעדר קונטקסט אחר, פירסום זה מתייחס למתן
היתרי בניה בשכונות הנידונות, בכמות העולה על המוסכם בתקופת שבתו של התובע
באופוזיציה, וההקשר הוא כי הדבר נעשה ממניעים זרים.
זהו ביטוי העולה כדי לשון הרע כהגדרתה בסעיף 1 לחוק, ובעניין זה יש להעדיף את זכותו
של התובע לשם טוב על פני חופש הביטוי.
משלא נטע בסיכומי הנתבע לקיומן של הגנות ביחס לפירסום זה – ואף לא ברור כיצד טענת
שחיתות הנתבעת בעלמא ובאופן לא מבוסס יכולה לזכות להגנה כלשהי - הרי יש לקבוע כי
התובע הוכיח שחלק זה של הפירסום עולה כדי לשון הרע כהגדרתה בחוק, שאין לנתבע כל
הגנה ביחס אליה.

הפירסום החמישי (17/18.11.2016 – נספחים 33-34 לתצהירו הראשון של התובע)

40. פירסום זה, אשר נכתב על ידי הנתבע 3, מוכתר בכותרת ענק:

"הרצל קרן שקרן!"

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

בפירסום מופיעה תגובת העיתון לפוסט שפירסם התובע בדף הפייסבוק שלו, המהווה את תגובת התובע לפירסום הרביעי אשר כינה אותו בכינוי "בוגד". בפוסט זה האשים התובע את הנתבע 1 בכך שהוא מתחזה לעיתונאי, בכך שלא ניתנה לו ההזדמנות הסבירה להגיב על הדברים (שכן הפניה אליו נעשתה שעה לפני סגירת העיתון) ובהמשך מובאת גירסתו של התובע ביחס לקידום הפיתרון התחבורתי לתושבי השכונה הנידונה. עוד נטען בפוסט כי תכלית הכתבות שפורסמו כנגדו הינה לקדם חבר מועצה אחר (חיים פרידריך) לתפקיד ראש העירייה, בבחירות לרשויות המקומיות שיתקיימו ב - 2018. בפירסום הנידון מובאת, כאמור, התייחסות הנתבעים לפוסט זה. נביאהו במלואו :

בבחריו ולא הם וחלילה
בביטחון המדינה...

החמור מכל הוא בכך
שהרצל קרן מייחס את
כתיבת הדברים לצבי ליבר,
בעיד שערבכם הנאמן
חוטם בריש גלי על הכתבה
ולאו דווקא צבי ליבר.
הרצל קרן מגדיל לעשות
כאשר הוא מנסה לטעון
שהכתבות הוטשפות את
עיוותו מטרות לקדם את
מיעודותו של חבר המועצה
חיים פרידריך בהתמודדות
על ראשות העיר. להריס,
הרצל קרן משקר!

הרצל קרן מגדיל לעשות
כשהוא רוטן על כך שלא
ניתנה לו זכות התגובה.
שוב הרצל קרן משקר. עם
השלמת הכתבה פניתי אל
עורך המקומו, צבי ליבר,
וביקשתי לקבל את תגובתו
של הרצל קרן. 48 שעות
לפני סגירת העיתון נעשתה
פנייה מסודרת להרצל קרן
בבקשה לקבל תגובתו על
כל אחת מהטענות העולות
כנגדו בכתבה ולא שתיים

מאת ש.ברזילי

הרצל קרן העלה ביום
שישי פוסט בפייסבוק
שזר דבריו נאצה כנגד
צבי ליבר העורך הראשי
של מקומו "עיתון", רצוף
אי דיוקים בלשון המעטה
ושקרים בלשון חריפה.
הרצל קרן, המסנה
לראשת העיר, התעורה
בקבלה שוחד, שכבר
הצגנו בשכירות האחרונים
את מעלליו הפוליטיים
החשופים אותו במעורבות
בכל ההחלטות
וההתנגדות של ראשת העיר,
בני משפחתה ומקורביה.
הרצל קרן יורה קליטאות
למכביר בטיסון נוהל
לעבוד בעניינים על תושבי
מתנה.
ראשית לכל מנסה לטעון
הרצל קרן שהמקומו
"עיתון" הציג אותו כבוגד.
הוא לא מסכים שהכונה
המוסברת והחד משמעית
היא שהרצל קרן בוגד

כפי שהעובדות מעידות המשנה לראשת העיר מסלף את המציאות

שבת נחמה // אילון 21 // 10.11.16

10

חדשות מקימיות

[illegible][illegible]

תקבל ת-ם תשובה מדחמת וט-י-י

לפי צבי פלדמן "העיתון"

[illegible]

11 10.11.2016 11:21:00

- 22 מתוך 33

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

42. השאלה היחידה אותה מעורר פירסום זה הינה ביחס למונח "שקרן", המתייחס לכך
שלדעת הכותב, התובע משקר ביחס לכך שלא ניתנה לו זכות התגובה ביחס לפירסום
הקודם.
אמנם, ככלל הביטוי "שקרן" עשוי להיחשב כלשון הרע (השווה: ע"א (ירושלים) 11062/07
סולטן ציון נ' לוק דוד (25.12.2007)). דא עקא, עסקינן במישור הפוליטי. הסיבולת של
התובע לביטויים כאלה, במיוחד בהקשר הקונקרטי של הפירסום, צריכה להיות גבוהה
יותר מאשר אדם פרטי מן השורה.
יתירה מכך, לא ניתן לנתק מהביטוי את ההקשר הכללי בו נאמר. מקום שההקשר אינו נופל
בגדר "לשון הרע", הרי שהביטוי "שקרן" כשהוא עומד לבדו, וכאשר הפירסום כולו הינו
בהקשר פוליטי – אינו עולה כדי לשון הרע. אף לא הובאה בפני כל ראייה המצביעה על כך
שהציבור מייחס משמעות או משקל של ממש לכינויו של נבחר ציבור במונח זה. לכן, רק
אמירות חריפות ביותר יצדיקו את התערבותו של בית המשפט (והשווה: ע"א (ת"א) 26523-
09-14 **דריזה נ' קוניק** (7.5.2015)).
על כן איני סבור כי הביטוי, בהקשרה הקונקרטי והספציפי של תובענה זו והצדדים לה,
עולה כדי אחד הביטויים אשר סעיף 1 לחוק מגדיר אותם כלשון הרע.
אשר על כך, אף התביעה בראש זה נדחת.

הפירסום הששי (24/25.11.2016 – נספח 37 לתצהירו הראשון של התובע)

43. פירסום זה מוכתר בכותרת "**ביזיון גני הילדים**" ועוסק בתופעה נטענת, שלפיה ילדים רבים
בנתניה מגיעים לבית חולים עם זיהומים שמקורם בחול מזוהם בגני הילדים. בכתבה
נאמר:

"בסיעת 'למען נתניה' בראשות הרצל קרן ואורנשטין שנמצאת
במצוקה אמיתית בשל הביקורת הקשה על מתן יד לשלטון
המושחת של פיירברג בעיריית נתניה, מצאו את הפתרון להראות
שהם ממש פה. הסיעה מאיימת שאם לא יינתן תקציב לביצוע
העבודות השנה הם יפרשו מהקואליציה!!
איזה אומץ ציבורי פתאום הם קיבלו.
איפה הייתם חודשים ארוכים?
מדוע רק עכשיו נזכרתם?
ממש דאגה לאזרחים."

ובהמשך מופיעה תמונתו של התובע עם כיתוב מתחתיה "הכאב של הילדים. המחדל שלך!!"
44. בכל הכבוד הראוי, איני רואה כיצד הפירסום מגרד אפילו את קצהו של ביטוי העולה כדי
לשון הרע. המדובר בביקורת לגיטימית על סיעה בקואליציה ועל חבריה, ביחס לתופעה

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

נטענת, ועל אופן פעולתה בנידון. אלו דברים המצויים בלב ליבה של ההגנה על חופש הביטוי
בהקשרים ציבוריים, ואשר אינם עולים כלל כדי לשון הרע.
לכן, התובענה בראש זה – נדחית.

הפירסום השביעי (15/16.12.2016 – נספחים 4-5 לתצהירו השני של התובע)

45. פירסום זה הוכתר בכותרת "קרע בקואליציה העירונית" ומתואר בו כי סיעת התובע
הבינה שטעתה כי הצטרפה לקואליציה העירונית, וזאת נוכח החשדות שהיו תלויים
ועומדים אותה העת כנגד ראשת העיר, וכי אנשי הסיעה הגיעו לישיבת ועדת הכספים
"במטרה ברורה 'לפוצץ' את היחסים עם סיעת 'נתניה אחת' (סיעתה של ראשת העיר - ר.א.).
על רקע של דרישות כספיות לכאורה לטובת התושבים".
בהמשך נאמר:

"זה היה מהלך שקוף שלא יתקבל על ידי הציבור שכבר הבין מי
נתן כתף לשלטון האימים והחשדות בפלילים.
נזכיר כי מקומון 'נתניה' חשף, כי הממונה על אגף ההנדסה הרצל
קרן היה אחראי לכמה פרשיות קשות מאוד באגף ההנדסה בזמן
אחריותו על האגף".

46. סבורני כי עיקר הפירסום אינו מעורר כל שאלה. המדובר שוב, בביקורת פוליטית ותו לא.
באשר לסיפא לפיה התובע אחראי ל - "כמה פרשיות קשות מאוד באגף ההנדסה בזמן
אחריותו על האגף" - הרי שזוהי אמירה גבולית. אכן, הביטוי הוא עלום ובלתי מוסבר,
ומותיר סימני שאלה בליבו של הקורא. עם זאת, לטעמי ולשיטתי, בביטוי זה אין די כדי
לעלות כדי לשון הרע, ואף אם הוא גבולי הרי שבשים לב לכך שבמקרים שבהם כפות
המאזניים מעויינות יש להעדיף את ערך חופש הביטוי, בוודאי בהקשר הפוליטי קא עסקינן,
הרי שדין התביעה בראש זה להידחות.

הפירסום השמיני (22/23.12.2016 – נספחים 7-8 לתצהירו השני של התובע)

47. פירסום זה הוכתר בעמוד הפתיחה של העיתון בכותרת:

"הון שילטון בעיריית נתניה"

הרצל קרן המשנה לראשת העיר ורפי ימין חבר סיעת ראשת
העיר 'נתניה אחת' מקדמים חברות בנייה בעיר"

ובגוף הפירסום נאמר כך:

"תושבי נתניה נתקלים לאחרונה בתופעה מטרידה ביותר של 'הון
שילטון' בניצול קשרים פוליטיים עם עיסקאות נדל"ן.

חברות בנייה רבות מנסות לקדם אצל דיירי בניינים ישנים תוכנית
תמ"א – תכנית מתאר ארצית.

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

1 ...
2 **תחקיר המקומון 'נתניה' חושף כי חברי המועצה הרצל קרן ורפי**
3 **ימין בשני מקרים שונים קידמו חברות בנייה.** הרצל קרן המשנה
4 לראשת העיר החשודה בפלילים, השתתף בכנס שאורגן במתנ"ס
5 'עיר ימים' לטובת תושבי קרית נורדאו להצגת תכניות לקידום
6 השכונה. הכנס מומן ע"י חברת בן-דוד הרצל, כאשר הרצל קרן
7 היה נציג העירייה. בן דוד הוא הקבלן היחידי שהשתתף בכנס
8 לצידו של הרצל קרן כאשר לא הוזמנו קבלנים אחרים שיציגו את
9 עצמם באותו כנס, ולכן עלולים התושבים לחשוב, כי זה הקבלן
10 המקובל על עיריית נתניה ואיתו הם צריכים להתחבר כקבלן
11 בפרויקטים שהם ירצו לבצע.

12 ...
13 הן הרצל קרן והן רפי ימין חרגו מפורשות מכללי האתיקה של
14 חברי מועצה, ובמיוחד הרצל קרן שכובעו כממונה על ההנדסה ובו
15 זמנית משתתף בפגישה שבה נטלה חלק חברה קבלנית. מעשה
16 חמור ביותר.
17 בכללי האתיקה שפורסמו בנוגע לחברי מועצה נכתב מפורשות כי
18 אסור לחבר המועצה לנצל את היותו חבר מועצה לקידום עניינים
19 אישיים שלו.
20 נראה כי חברי המועצה לא מבינים את מהות תפקידם ומה נדרש
21 מהם בהיותם חברי מועצה ושליחי ציבור. **זאת לא הפעם**
22 **הראשונה שחברי מועצה מתנהגים באופן שמקדם את העניין**
23 **הפרטי שלהם על חשבון הציבור".**
24 (הדגשות שלי – ר.א.).

25 48. בסיפת הכתבה הובאה תגובתו של התובע אשר בגרעינה – כי הוא מגיע באופן תדיר לכנסים
26 בנוגע לתמ"א 38 כדי להסביר את עמדת העירייה ומדיניות התכנון שלה. לכנס הספציפי
27 הוזמן על ידי מזכיר אירגון בוני נתניה. בכל כנס כזה הוא מקפיד שלא להביע דעה על
28 פרויקט כזה או אחר וההתמקדות היא אך ורק בהצגת מדיניות ועקרונות התיכנון של
29 העירייה בנושאים הרלוונטיים.

30 49. פירסום זה ניתן לחלק לשני חלקים.
31 החלק הראשון עוסק בביקורת כלפי התובע על עצם השתתפותו בכנס העוסק בתמ"א 38,
32 המאורגן על ידי קבלן פרטי. בעיני זוהי ביקורת לגיטימית. זכותו של הנתבע לבקר את
33 התובע בטענה שאין זה ראוי שחבר המועצה, המשנה לראשת העיר, אשר ממונה על מחלקת
34 ההנדסה יופיע בכנס המאורגן על ידי קבלן פרטי, אף שהדברים שהוא נושא הינם ביחס

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

לעקרונות התכנון הכלליים של העירייה, וזאת נוכח הניראות של הופעה כזו בציבור, ובטענה כי עצם הופעה כזו אינה עולה בקנה אחד עם האתיקה הנדרשת מחבר מועצה. זו אינה לשון הרע כהגדרתה בסעיף 1 לחוק.

החלק השני של הפירסום עוסק בטענה כי התובע הפיק טובת הנאה אישית מהקבלן הנ"ל עקב השתתפותו בכנס. הדברים עולים הן מכותרת הפירסום בה נאמר כי התובע יחד עם אחר "מקדמים חברות בניה בעיר" ומחוזקים מהדברים שנאמרו ברישת הפירסום ("תופעת הון שילטון בניצול קשרים פוליטיים עם עיסקאות נדל"ן") ובסיפא ("חברי מועצה מתנהגים באופן שמקדם את העניין הפרטי שלהם על חשבון הציבור").

אמנם, דברים אחרונים אלה לא כוונו במפורש אל התובע, ואולם סבורני כי מן ההקשר הכולל יכול "האדם ברחוב", או "האדם הרגיל", ש"איננו המשכיל ביותר או האיש הירוד ביותר מבחינת התפתחותו" להבין כי חלק זה של הפירסום מייחס לתובע שחיתות אישית וניצול לרעה של מעמדו לצורך הפקת טובת הנאה אישית. לכן, זהו ביטוי שחצה את תחום המותר גם ביחס לנבחר הציבור ופלש אל התחום האסור.

הנתבעים טענו בהקשרו של פירסום זה לקיומה של הגנה לפי סעיף 15(4) לחוק. מן הדין לדחות טענה זו. אכן, הגנת הבעת הדעה יכולה להשתרע על עצם השתתפותו של התובע בכנס, וממילא קבעתי שחלק זה של הפירסום אינו עולה כדי לשון הרע. ואולם, ההגנה אינה משתרעת על אותן טענות מהן עולה המסקנה כי התובע הפיק טובת הנאה אישית מהקבלן בן דוד. אשר על כן, לא מצאתי כל הגנה תקפה ביחס לפירסום זה.

הפירסום התשיעי (30.12.2016 – נספח 14 לתצהירו השני של התובע)

פירסום זה מתייחס בעיקר לראשת העיר שהינה, בהתאם לכותרת, "אשת השנה החשודה של נתניה", לבעלה ולבכירים אחרים במועצת העיר. בעיתון יוחסו לראשת העיר ובני משפחתה, והמקורבים לה, מעשי שחיתות הקשורים לנדל"ן, ומייחס להם מעשי שחיתות שונים. אשר לתובע נאמר:

"הרצל ידע וקרן לא עשה

הרצל קרן, פעם אופוזיציונר לוחם ומגיש עתירות סידרתי נגד מרים פיירברג, קיפל את זנבו כאשר נכנס לקואליציה לפני כשלוש שנים והפך לחלק אינטגרלי לשלטון השחיתות שאופף את העירייה. כאשר נעצרה ונחקרה ראשת העיר צייץ קרן "ידעתי הכל" אבל לא סיפר מה עשה בעת האחרונה עם מה שידע".

לטעמי, מרביתה של הכתבה חוסה תחת חופש הביטוי, העיתונות, והביקורת הפוליטית - ואינה עולה, במובהק, כדי לשון הרע. השאלה היחידה המתעוררת הינה ביחס למשפט בו נאמר שהתובע "הפך לחלק אינטגרלי משלטון השחיתות שאופף את העירייה".

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

1 זוהי אמנם אמירה המייחסת לתובע שחיתות אישית מעת שחבר לקואליציה העירונית,
2 ואולם סבורני כי בשים לב להקשר הפוליטי בו נאמרים הדברים, הרי שאין די בביטוי כזה,
3 ללא שיש מאחוריו כל "בשר" או תוכן, כדי לקיים עילת לשון הרע. במקרה זה, כפות
4 המאזניים מעויינות, ועל כן יש להעדיף את ערך חופש הביטוי על פני האינטרסים של
5 התובע, ואני דוחה את התביעה בראש זה.

הפירסום העשירי (12/13.1.2017 – נספחים 17-18 לתצהירו השני של התובע)

8 53. פירסום זה, שחובר בידי הנתבע 1, מתחיל בחוברת הגליון אשר מוכתר בכותרת:

9 "המגדל הלוהט 2

10 מי המלך בשלמה המלך?

11 הילוך חוזר בין הון ושלטון. אותן דמויות אותם מעשים וכוכבי

12 העלילה לא משתנים. עורך דין הרב אברהם גוגיג, המשנה לראשת

13 העיר הרצל קרן, הרב שמעון שר, והיזם ניסים פרג'ון".

14 בגוף הפירסום קיימת הפניה לפירסום הראשון מושא תובענה זו, ובהמשך מסופר על מגרש
15 בשטח 800 מ"ר ברח' שלמה המלך בעיר, שהתב"ע החלה עליו מתירה בניית 10 יח"ד, אשר
16 היזם פרג'ון ביקש לשנותה באופן שיותר לבנות על המגרש בנין בן 30 קומות ובו 22 יח"ד.
17 הועדה המקומית אישרה את הבקשה ביום 28.1.2015, למרות התנגדויות של תושבי
18 הסביבה, כאשר תוקף ההחלטה הינו ל – 12 חודשים. ואולם היזם ביקש מעת לעת להאריך
19 את המועד ובקשתו אושרה על ידי הועדה המקומית.

20 בכתבה מוטחת ביקורת על התנהלות הועדה המקומית בכל הנוגע למתן האורכות, כאשר
21 על פי הטענה, האורכה ניתנת ליזם שכן "החוק מיועד לפשוטי העם. התאריכים שלו (של
22 היזם – הערה שלי, ר.א.) הם תאריכים אחרים".

23 בכל הנוגע לתובע נאמרים בכתבה הדברים הבאים:

24 "כבר אמרנו שבמחלקת ההנדסה תאריכים הם בשביל פשוטי העם.

25 אין אחד שמסוגל להתנגד לאותם יזמים בליווי עורכי הדין הידועים

26 כמקורבים ביותר לראשת העיר.....הנה כי כן, שום דבר לא עוצר

27 בעדם לחתום, לתאריכים אין משמעות. אנשי ההנדסה בראשות

28 הרצל קרן הממונה על ההנדסה, תואר שחביב עליו כאשר צריך לזקוף

29 הישגים אבל לליקויים יש לתפיסת עולמו אשמים אחרים. קרן

30 שתקף בחריפות את שמעון שר טרם הבחירות ואף הכריז על שלטון

31 שחיתות בוועדת המשנה לתכנון ובנייה, המשיך גם בקדנציה שלו

32 כמי בניצב בקודקוד לתת לאותם אנשים להמשיך במעשים שאנו

33 חושפים במקומון "נתניה".

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

אותו הרצל קרן שמנסה בתביעות "השתקה" לפעול נגד מקומון
"נתניה" רצוי שיתן תשובות לציבור שבחר בו כשומר החומות של
עיריית נתניה.

להרצל קרן יש אולי בעיה עם הזכרון. האם הוא זוכר את מעמדו ואת
תפקידו? האם הוא מודע לאחריות המוטלת עליו? הכיצד יתכן שמי
שהטיף משך שנים כנגד שחיתות כנגד מנהל לא תקין, הגיש עתירות
ושאלות לסדר היום מכאן ועד להודעה חדשה, אינו מבין את
האחריות המוטלת עליו כמי שניצב בקודקוד מנהלת ההנדסה של
עיריית נתניה."

54. הנתבעים טענו בסיכומיהם כי הפירסום הנ"ל מביע ביקורת לגיטימית על כך שהתובע כשל
בתפקידו המוניציפאלי וכשל מוסרית בהבטחותיו לבוחרים. בפירסום, כך נטען, בוצעה
הפרדה מוחלטת בין העובדות המפורסות ביחס לכשלים שנפלו אצל ועדות התיכנון, לבין
התנהלותו של התובע שעל פי שיטת המקומון הדברים מתרחשים במשמרת שלו.

55. גם כאן, סבורני כי מרבית הפירסום אינו מהווה לשון הרע אלא מהווה ביקורת לגיטימית
על התובע, כנבחר ציבור, בכל הנוגע להתנהלות הועדה המקומית, אשר התובע מהווה אחד
מחבריה, במתן ההיתרים ליזם פרג'ון. כאמור, זו ביקורת על מחדליו הנטענים של התובע,
ובין אם הביקורת הינה מוצדקת ובין אם לאו, היא כלל אינה עולה כדי לשון הרע.

56. דא עקא, לפירסום זה רובד נוסף, ובו הטענה כי האורכות החוזרות ונישנות שקיבל היזם
פרג'ון לתחילת הבניה, נובעות מקשריו לראשת העיר, וגורמות לכך שמחלקת ההנדסה עליה
ממונה התובע אינן מפעילות את סמכויותיה כלפיו. בכך שזורה הביקורת הלגיטימית על
התובע, גם בחוטים של טענת שחיתות אישית שהתובע נגוע בה. זו טענה שכבר חורגת
מגבולותיה של הביקורת הפוליטית הלגיטימית, ועולה כדי לשון הרע.

57. הנתבעים בסיכומיהם פירטו כי על פירסום זה חלה הגנת סעיף 15(4) לחוק שכן המדובר
בהבעת דעה אודות התנהלות התובע בכובעו הציבורי, והפירסום נעשה בתום לב. בכל
הכבוד, לא ברור לי כיצד הגנת העיתונות האחראית חלה כאן, שכן הנתבעים לא ערכו כל
בדיקה באשר לסיבות למתן האורכות ליזם פרג'ון לביצוע הבניה. דברים אלה מתחזקים
נוכח העובדה כי מן העובדות עולה כי הועדה המחוזית היא זו שנתנה ליזם את ההיתר
לבנות את המגדל האמור, חלף מבנה בן 4 קומות (נספח 19 לתצהירו השני של התובע), כי
הארכת תוקף ההיתר ניתנה על ידי ועדת רשות רישוי בישיבתה מיום 5.7.2016 (נספח 20
לתצהירו השני של התובע) ועדה אשר התובע כלל לא חבר בה וממילא גם לא השתתף בה -
כפי שהנתבע עצמו אישר בחקירתו הנגדית (עמ' 156 לפרוטוקול ש' 7 - 8), וכי אגרת ההיתר
שולמה עוד בשנת 2011 כך שלא היתה כל עילה שלא להאריך ליזם את המועד לתחילת
הבניה.

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

יתירה מכך, הנתבע כלל לא פנה לתובע על מנת לקבל התייחסותו לפירסום זה, ואף שנרשם בפירסום כי התובע סירב להגיב על הכתבה, הרי שהנתבע לא הציג ראיה לפניה שנעשתה אליו בעניין (עמ' 157 לפרוטוקול, ש' 9-11 וכן בש' 24).
נוכח כל האמור, המסקנה היא כי הנתבע לא הוכיח את תחולתה של הגנה זו על הפירסום.

הפירסום האחד עשר (10.2.2017 – נספח 23 לתצהירו השני של התובע)

58. פירסום זה מוכתר בכותרת "הרצל קרן של היום מול הרצל קרן של פעם". כאן פורסמה תגובתו של התובע על ממצא של בית המשפט לפיו עיריית נתניה חילקה כספים ללא שום קריטריון. תגובתו של התובע, כפי שפורסמה היתה שהדבר אינו ידוע לו, כי אינו קשור לתפקידו בעירייה, וכי יש לדאוג לכך שהעירייה תקבע קריטריונים בנושא, בהקדם האפשרי.
הפירסום מטיח ביקורת על תשובה זו של התובע שכן, לפי האמור בפירסום, בעת ישיבתו באופוזיציה התובע העלה שאילתה למועצה בנושא פירסום במקומונים ואופן חלוקת כספים ללא קריטריונים. בהמשך נאמר כי שיכחה זו נובעת ככל הנראה מכניסתה של סיעתו של התובע לקואליציה העירונית.
59. דעתי היא כי אף פירסום זה אינו עולה כדי לשון הרע. שוב, מוטחת בתובע ביקורת על תגובתו אשר לדעת הכותב אינה עולה בקנה אחד עם עמדותיו בעת ישיבתו באופוזיציה, ומועלית השאלה האם ל"שכחתו" הנטענת יש קשר להיותו חבר בקואליציה. זו ביקורת פוליטית גרידא, ולגיטימית, אשר אינה עולה כדי לשון הרע.
אשר על כן, התביעה בראש זה נדחית.

הפירסום השנים עשר (3.3.2017 – נספח 31 לתצהירו השני של התובע)

60. כותרת הגליון הינה "הנהגה מבישה"
בהמשך נאמר :

הרצל קרן בוגד או רשע?

המקומון 'נתניה' חשף בעבר את התנהלותו של המשנה לראשת העיר ועכשיו הכל מתגלה ביתר שאת ותושבי פולג עיר ימים הופכים לקורבנות זיגזוגי הרצל קרן".

61. הפירסום עצמו, שחובר על ידי הנתבע 1 חוזר על כותרת זו, ובגוף הפירסום תואר מה שתואר כבר ביחס לפירסום הרביעי מושא תובענה זו (מתן היתרי בניה בשכונות פולג ועיר ימים בכמות העולה על המוסכם בהסכם פשרה שהשיג התובע בתקופתו כחבר האופוזיציה). ואולם, בשלב זה מדווח הפירסום על "תפנית חדה בעלילה". הפירסום מתאר כי שבוע לפני כן התקיימה ישיבה של הועדה המקומית אשר אליה הובאה חוות דעת של

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

1 מהנדס תנועה, המתייחסת לפיתרון שהשיג התובע בהסכם הפשרה הנידון ביחס לעומסי
2 התנועה שיוצרים בצומת פולג היתרי הבניה הרבים הניתנים – צומת שקועה.
3 על פי חוות דעת זו צומת שקועה אינה יכולה להוות פתרון לבעיות התנועה הקשות של
4 שכונות פולג ועיר ימים.

5 "כלומר מהנדס התנועה קובע חד משמעי ובניתוח מעמיק כי הפשרה
6 שקיבל קרן היתה בלוף אחד גדול, אין לפשרה שום משמעות לגבי
7 העומסים היוצאים מנתניה, כי הם ייתקלו מיד בעומסים של כביש 2
8 לכיוון תל אביב או בכביש 533 מזרחה.

9 ואותו הרצל קרן מצביע בישיבה על קבלת חוות הדעת של מהנדס
10 התנועה, ובעצם זורק את כל הישג הפשרה לפח, מבלי שהתקיים ממנו
11 בפועל אפילו אחוז אחד.

אז בואו נחליט:

12
13 הרצל קרן של פעם היה רשלן וקיבל הסכם פשרה שהיום מתברר כי
14 הוא לא פותר כלום, ואף מסכים לבטלו ללא שום פתרון חלופי.
15 הרצל של היום בוגד בתושבים ומבטל את הסכם הפשרה ללא פתרון
16 תנועה חדש, ובעצם אומר לכם התושבים, כי נמשיך להנפיק היתרי
17 בנייה, העירייה והקבלנים יחגגו ללא שום הגבלה, ואתם תמשיכו
18 להיות תקועים בפקקים הבלתי נגמרים, ובזמן שתהיו תקועים יש לכם
19 הרבה זמן לחשוב למה"

20 סבורני כי האמור בפירסום זה הינו ביקורת על פועלו של נבחר ציבור, והיא אינה חוצה את
21 גבולה של הביקורת הלגיטימית ואינה עולה כדי לשון הרע. הפירסום מתייחס להישג
22 שהשיג התובע בקדנציה הקודמת שלו, ביחס לפיתרון בעיות התנועה בשכונות הנידונות,
23 בשים לב למספר היתרי הבניה המבוקש, ומדווח כי הפתרון מתגלה כבלתי ניתן לביצוע,
24 ומטיח ביקורת בתובע בעניין זה. זהו פירסום אשר נטוע כולו בלב ליבו של הערך המוגן של
25 חופש הביטוי, חופש העיתונות, וחופש הביקורת הפוליטית, ואינו עולה כדי לשון הרע.
26 שוב, ברור כי השימוש בדיבור "בוגד" הוא קיצוני ואינו ממין העניין, ואולם בהינתן
27 המאטריה הכללית - פירסומים ביחס לפועלו של נבחר ציבור - ובשים לב לכך שהכתבה
28 ממוקדת כל כולה במחדליו הנטענים של התובע ובסיכום שהשיג שהתגלה - לפי הטענה -
29 כבלתי ניתן לביצוע, הרי שאף השימוש במונח זה - בלתי ראוי ככל שיהיה - אינו מכניס את
30 הפירסום לגדר לשון הרע.
31 אשר על כן, התביעה בראש זה נדחית אף היא.
32
33
34

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'

ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

הפיצוי

- 1
2 הנה כי כן, בהתאם לממצאים המפורטים לעיל 5 פירסומים נמצאו כעולים כדי לשון הרע,
3 אשר אין בצידם לנתבעים כל הגנה (הפירסומים הראשון, השני, הרביעי, השמיני, והעשירי).
4 הנתבעת 2 אחראית לפירסומים אלה בהיותה בעלי העיתון.
5 הנתבע 1 הינו אחראי לכל הפירסומים הנ"ל אלה בהיותו עורך העיתון, ומי שחיבר בעצמו
6 את הפירסומים הראשון, השמיני והעשירי.
7 הנתבע 3 אחראי ל-2 פירסומים (הפירסומים השני והרביעי), בהיותו מי שחיבר אותם.
8 התובע טען לפיצוי בהתאם לכפל הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בסעיף 7א(ב) לחוק, תוך שהוא
9 טוען כי הפירסומים פורסמו מתוך כוונה לפגוע בו (סעיף 7א(ג) לחוק).
10 אני סבור כי התובע לא הוכיח שהיתה לנתבעים כוונה לפגוע בו, כהגדרת מונח זה בסעיף
11 7א(ג) לחוק. המונח כוונה לפגוע פורש בפסיקה כמקבילה של יסוד המחשבה הנפשית בדין
12 הפלילי: התנהגות זדונית וכוונה של ממש לפגוע (רע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון
13 **תקשורת בע"מ** (8.9.2013)).
14 בענייננו, לא הובאו ראיות לכך, שהנתבעים ביקשו לפגוע דווקא ובכוונת מכוון בתובע עצמו.
15 סבורני כי חיציהם של הפירסומים, כוונתו לעבר כל שדרות השלטון המקומי בנתניה
16 והקרובים אליו, בשים לב לפרשיות השחיתות הנטענות אשר נסבו סביבה באותה עת.
17 הנתבע 2 בעצמו, בחקירתו הנגדית, הודה בכך במספר מקרים (עמ' 92 ש' 19 - עמ' 93 ש' 23,
18 וכן בעמ' 138 ש' 20-24).
19 העובדה שהנתבע 2 ראה עצמו כמי שיצא למלחמת שחיתות כלפי כל שדרת השלטון בעיר,
20 ולא רק כנגד התובע נלמדת גם מהגיליון האחרון של העיתון (נספח 35 לתצהירו השני של
21 התובע) אשר בו נאמר כי הנתבע 2 החליט לסגור את העיתון מיד לאחר פירסום המלצות
22 משטרת ישראל להעמיד לדין פלילי את ראשת העיר משום שבכך השיג העיתון את מטרותיו.
23 אכן, אין ספק כי התובע ספג מהנתבעים אש מרובה. ואולם, הדבר נבע מתפקידו הציבורי
24 כמשנה לראש העיר, ומעמדו כשותף הקואליציוני הבכיר אשר היווה בעבר אופוזיציה
25 לוחמת לראשת העיר. לא השתכנעתי כי תכליתם של הפירסומים היתה לפגוע בו, ובו בלבד.
26 לפיכך, אני סבור כי לא הוכחה "כוונה לפגוע".
27 עוד אציין כי בחרתי לדון בפירסומים הללו אחד לאחד ולא לראות אותם כקמפיין אחד
28 ארוך ומתמשך, אשר אינו מחייב בדיקת הפירסומים אחד לאחד, כפי שהתירה הפסיקה
29 לעשות (ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור
30 (22.7.2015), וכן לאחרונה ע"א 1286/18 **גינזבורסקי נ' כנפו** (24.6.2019) אשר אישר את
31 טכניקת "הקמפיין האחד" שהפעיל בית המשפט המחוזי).
32 הטעם לכך הוא בכך שהפירסומים עוסקים ברובם בעניינים שונים, ובעיני היה מקום לדון
33 בכל פירסום בנפרד ולבדוק אם הוא עצמו עולה כדי לשון הרע. הבחינה שנערכה אכן גילתה

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

- 1 כי מרבית הפירסומים לא חצו את גבול האסור, ושימוש בטכניקת הקמפיין האחד היתה
2 חוטאת לאמת.
- 3 66. לגופם של דברים, פסיקת פיצוי סטטוטורי אינה נעשית על בסיס חישוב אריתמטי מעצם
4 טיבעה. בית המשפט מתחשב בנתונים רבים כגון: מעמד הניזוק, היקף ההשפלה, טיב
5 הפירסום ואמינותו, היקף הפירסום ועוד. בעניין זה ר' פרשת **בן גביר** פסקה 32 לחוות
6 דעתה של כב' השופטת פרוקצ'יה, וכן בפרשת **אלי עזור** שם נימנו הפרמטרים הבאים:
7 "בפסיקת פיצויים לפי חזקה זו יעריך בית המשפט את הנזק ויקבע
8 פיצויים מתאימים בהתחשב במעמדו של הניזוק בקהילתו; בהשפלה
9 ובסבל שהוא חווה; בטיב הפרסום ובאמינותו; בהיקף התפוצה של
10 הפרסום; ובמידת הפגיעה שיש בפרסום. עוד עליו להתחשב בהתנהגות
11 הצדדים – המפרסם והנפגע – לפני ואחרי הפרסום."
- 12 67. **בענייננו, נתתי דעתי לנתונים הבאים:**
- 13 א. בהודעה שמסרה הנתבעת 2, במסגרת ההליך המשפטי שהתקיים בעת"מ 14656-
14 11-16 בבית המשפט לעניינים מנהליים מרכז - לוד (נספח 2 לתצהיר התובע),
15 מסרה הנתבעת כי העיתון מופץ, בעשרות אלפי עותקים בעיר נתניה. בנוסף, הוא
16 מופץ בצורה של גליון מקוון, עובדה המגדילה את מספר הנחשפים הפוטנציאליים
17 לפירסומים.
- 18 ב. הנתבעים לא התנצלו כלל בפני התובע בכל הנוגע לפירסומים;
19 ג. חמשת הפירסומים אשר התביעה בגינם נתקבלה, מייחסים לתובע שחיתות
20 אישית. זהו עלבון משמעותי שיש בו פוטנציאל של פגיעה מיוחדת בנבחרי ציבור,
21 אשר התובע נמנה עליהם. עוד ואמר כי לא הוכח שיש ממש בהאשמות אלה ועל
22 פני הדברים לפעולותיו של התובע המתוארות כמושחתות קיימים צידוקים
23 ענייניים.
- 24 ד. הנתבעים לא ערכו כל אימות עובדתי ביחס לפירסומים, למרות שביצוע בדיקה זו
25 הינו יחסית קל, בנסיבות העניין.
- 26 ה. הנתבעים לא נתנו לתובע זכות תגובה ביחס למרבית הפירסומים.
- 27 ו. בחלק גדול מהפירסומים שנמצאו כמעוולים, לשון הרע היתה שזורה בביקורת
28 לגיטימית על התובע. כמו כן, הבאתי בחשבון את האפקט המצנן שעלול להיות
29 לפסיקת פיצוי גבוה על חופש הביטוי והעיתונות.
- 30 68. בפסק הדין בעניין **גינזבורסקי** נידון עניינם של 8 פירסומים שנמצאו נגועים בלשון הרע.
31 נקבע כי הפירסומים מהווים קמפיין אחד העוסק באותו עניין, ועוד נקבע כי הפירסום היה
32 זדוני ומתוך כוונה לפגוע. עוד נקבע, כי על הנתבע לפצות את התובע בסכום של 300,000 ₪.
33 בית המשפט העליון אישר פסק דין זה במלואו.

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"א 29098-12-16 קרן נ' ליבר ואח'
ת"א 36607-09-17 קרן נ' ליבר ואח'

1 פסק דין זה מהווה נקודת מוצא אף לענייננו, עקב הדימיון בין המקרים והנושאים - ואף
2 סוג הפירסומים והמילים בהם השתמשו שני המפרסמים.
3 לאחר ששקלתי את השיקולים המבוארים לכאן ולכאן, ונוכח כל האמור, אני מחייב את
4 הנתבעים 1-2, יחד ולחוד, לשלם לתובע את הסך של 150,000 ₪.
5 הנתבע 3 ישלם לתובע את הסך של 50,000 ש"ח. חיוב זה הינו יחד ולחוד עם הנתבעים 1-
6 2.
7 נוכח היחס בין סכומי התביעות לבין הסכום שנפסק, ישלמו הנתבעים לתובע, יחד ולחוד
8 רק מחצית מאגרות המשפט. כן ישאו הנתבעים, יחד ולחוד, בחלקו של התובע בהוצאות
9 הקלטת הדיון.
10 בנוסף ישאו הנתבעים, יחד ולחוד, בשכ"ט עו"ד בסך של 30,000 ₪.
11 ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.
12

13 ניתן היום, 15 בדצמבר 2019, בהעדר הצדדים.
14

15 רפי ארניה, שופט
16
17
18